

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. S.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2018 č. j. OAM-729/ZA-ZA11-P07-2017

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není náležitě odůvodněno, proto je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, výroková část nedostála požadavkům na přesnost a určitost. Měl za to, že žalovaný nedostatečně zkoumal samotné azylové důvody a opakovanou žádost posoudil jako nedůvodnou. Dále nesouhlasil s tím, že by neuvedl žádnou novou skutečnost ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

smyslu zákona o azylu, žalovaný nijak nezkoumal organizaci UNA UNSO, z pronásledování jejímiž členy má žalobce obavy. Žalovaný tak podle něj nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Byl toho názoru, že měl být vyzván k doložení adekvátních dokladů, až poté by mohl žalovaný učinit závěr o dokazované skutečnosti a nedopouštět se domněnek. Žalobce také odkázal na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře OSN v roce 1992. Vyslovil, že správní orgán jistě disponuje rozsáhlým aparátem pro zjišťování informací relevantních pro azylová řízení, oproti žadateli o azyl má lepší přístup k informacím o zemi původu cizince, má tak silnější postavení. Měl za to, že žalovaný by si měl v případě pochybností ohledně tvrzení žadatele obstarat takové informace, které objektivně umožňují rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou či nemohou nastat nebo vyzvat žadatele k jejich prokázání. Dle jeho názoru toto žalovaný neučinil a informace o organizaci UNA UNSO nedostatečně posoudil. V silách žalobce nebylo předložit dostatečné informace o této organizaci, břemeno tedy bylo i na správním orgánu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dostatečně zjistil stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany podruhé. První žádost byla podána dne 5. 10. 2015, žalovaný vydal dne 25. 10. 2016 rozhodnutí č. j. OAM-849/ZA-ZA14-BE04-2015, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 5. 2017 č. j. 1 Az 66/2016-43 zamítl, kasační stížnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 8. 2017 č. j. 7 Azs 176/2017-22 odmítl pro nepřijatelnost. Při posuzování nynější žádosti žalobce vycházel žalovaný především z jejího obsahu. V řízení nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, které nemohly být bez vlastního zavinění žalobce zkoumány v rámci předchozího řízení. Důvodem podání první žádosti byla skutečnost, že žalobci přišly dva povolávací rozkazy, žalobce se proto obával nástupu do armády. Dalším důvodem byly obavy ze sekty s názvem Udav, která ho dle jeho slov na Ukrajině obtěžovala. Na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí byly obě žádosti porovnány, žalovaný dospěl k tomu, že uvedené skutečnosti byly žalobci známy již při řízení o jeho první žádosti. Dle žalovaného žalobce v řízení o první žádosti výslovně deklaroval, že neměl žádné potíže se státními orgány, nebyl veřejně či politicky aktivní. Skutečnost, že dostal rozkaz, aby nikomu informaci o tom, že byl členem organizace UNA UNSO, nesděloval, nepovažoval žalovaný za objektivní překážku, proč tuto informaci nesdělil v průběhu řízení o první žádosti. Při opakované žádosti o mezinárodní ochranu byla s danou skutečností spojována obava z návratu do země původu. V průběhu řízení o první žádosti byl žalobce poučen, že je povinen uvádět pravdivé a úplné informace, stejně tak byl upozorněn na to, že poskytnuté údaje jsou chráněny a české orgány je nikomu dále nesdělují. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že uvedená údajně nová skutečnost není způsobila ovlivnit výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť z výpovědi žalobce nevyplývalo, že by v případě návratu do země původu byl vystaven cílenému a soustavnému jednání státních orgánů, které by bylo možné označit za pronásledování či diskriminaci z některého z důvodů vyjmenovaných zákonem o azylu nebo že by mu v tomto směru hrozilo nebezpečí vážné újmy. Dodal, že k zadržení účastníků demonstrace nedošlo z důvodu samotného uspořádání akce, ale z důvodů následné rvačky, která se tam odehrála a situaci zkomplikovala. Navíc žalobce i další zadržení byli propuštěni. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009-65, rozsudek Městského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014 č. j. 1 Az 22/2014-33 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014 č. j. 9 Azs 171/2017-31. Trval na tom, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posoudit jako nové ve smyslu ust. § 11a zákona o azylu, nevybočil z mezí ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, když druhou žádost žalobce posoudil jako nepřijatelnou. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 9. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, je schopen se dorozumět rusky, ukrajinsky a česky, je pravoslavného vyznání. Byl členem organizace UNA UNSO v roce 2013. Je svobodný, bezdětný. Ukrajinu opustil dne 17. 5. 2014, jel autobusem do Polska, tam zůstal pár měsíců. Na konci roku 2014 přicestoval do České republiky, s cestovním pasem a polským vízem platným do 13. 11. 2014. V letech 2006 až 2011 jezdil střídavě do České republiky za prací (měl české pracovní vízum), v letech 2012-2013 jezdil za prací do Polska (měl polské vízum), kde žije jeho bratranec. V České republice žádal o azyl již dne 5. 10. 2015, nebyl mu udělen. Jeho zdravotní stav je dobrý. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že v roce 2013 vstoupil do organizace UNA UNSO, probíhala různá setkání proti korupci apod., bylo to bez problémů, ale po čase se situace zhoršila. Během poslední akce se situace vymkla kontrole, došlo ke rvačce, policie zatýkala lidi, i žalobce byl na krátkou dobu zadržen. Po propuštění bylo rozhodnuto, že organizace přestane být aktivní, dokud se situace nezklidní. Žalobce má strach se vrátit na Ukrajinu, bojí se, že bude zatčen a vyšetřován. Tyto skutečnosti v rámci předchozího řízení neuváděl, neboť mu bylo řečeno, aby o sobě dané informace nešířil, nevěděl, zda to může říct nahlas, tak to raději zamlčel. Báł se o tom mluvit. Kdyby řekl, že měl problémy s policií, byl by dotazován proč, musel by prozradit informaci, aniž by tak chtěl učinit. Dostal rozkaz nikomu informaci neříkat, nechápal, že se sdělované informace nikam nešíří. Na zmínku o tom, že v předchozím řízení byl poučen o tom, že jím poskytnuté údaje jsou chráněny, neuměl reagovat. Teď už však zjistil, že se informace nikomu nesdělují. Nemůže se vrátit do vlasti, cítí, že mu tam hrozí nebezpečí. Zjistil to od sociální služby, od právníka, navštěvoval Organizaci pro pomoc uprchlíkům.
7. Součástí správního spisu jsou taktéž dokumenty vztahující se k první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, např. rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016 č. j. OAM-849/ZA-ZA14-BE04/2015, kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14b zákona o azylu udělena, protokol o pohovoru ze dne 5. 10. 2015, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 10. 2015, kterou podal z důvodu, že ho otravovala nějaká sekta a že dostal povolávací rozkaz do armády. Žalovaný dále shromáždil podklady o situaci na Ukrajině: informaci Ministerstva zahraničních věcí o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 3. 8. 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017, zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, výroční zprávu Human Rights Watch o Ukrajině ze dne 12. 1. 2017, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2018 č. j. OAM-729/ZA-ZA11-P07-2017 bylo rozhodnuto, že žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastaveno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
10. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
12. Soud považuje za nepochybné, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu již dne 5. 10. 2015. Za důvody podání této první žádosti žalobce označil obavy, že na Ukrajině bude obtěžován členy sekty a že bude povolán do armády. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016 č. j. OAM-849/ZA-ZA14-BE04-2015 tak, že mezinárodní ochranu podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neudělil.
13. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přípustná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Je třeba zdůraznit, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. K tomuto Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu vztahující se k předpokladům, za kterých opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podléhá meritornímu projednání, např. na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96, ve kterém se uvádí: „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

14. Žalovaný řádně posoudil skutečnosti uvedené k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 9. 2017 a zabýval se tím, zda je opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany přípustná. Na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Správní orgán k této údajné nové skutečnosti, na základě které jmenovaný požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, především konstatuje, že tato byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když k událostem mělo dojít v roce 2013, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost není rovněž způsobila jakkoliv ovlivnit výsledek samotného řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť z výpovědi žadatele nevyplývalo, že by tento konkrétně měl v případě návratu do země původu být vystaven cílenému a soustavnému jednání státních orgánů, které by bylo možné označit za pronásledování či diskriminaci z některého z důvodů vyjmenovaných zákonem o azylu, nebo že by mu v tomto směru mělo hrozit nebezpečí vážné újmy. Jak sám žadatel vypověděl, k zadržení účastníků demonstrace nedošlo z důvodu samotného uspořádání demonstrace, ale z důvodu následné rvačky. Po ní byl žadatel s ostatními krátkodobě zadržen, ale následně byli všichni propuštěni. Správní orgán dále konstatuje, že žadatelem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.*“ S těmito závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje.
15. Žádné skutečnosti, pro které by měla být opakovaná žádost žalobce ze dne 4. 9. 2017 věcně projednána, žalobce neuvedl. Důvodem podání této druhé žádosti byla skutečnost, že žalobce byl v roce 2013 členem organizace UNA UNSO, během poslední akce došlo ke rvačce, která vedla k zadržení osob, včetně žalobce. Následně byli všichni propuštěni. Organizace přestala být aktivní. Žalobce se bojí, že v případě návratu na Ukrajinu bude zatčen a vyšetřován. Tyto skutečnosti ve své první žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, ač tak učinit mohl. K předmětné události zakládající strach žalobce došlo již v roce 2013, Ukrajinu však opustil až dne 17. 5. 2014, tedy nikoli bezprostředně po popisované události. Z údajů poskytnutých žalobcem nevyplývá, že by měl se státními orgány nějaké jiné problémy než uvedené zadržení a následné propuštění po rvačce, ke které došlo při akci organizace UNA UNSO. Nepoukázal ani na změny situace ve své vlasti, které by mohly být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný postupoval správně, když žádost

žalobce posoudil jako nepřipustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

16. Žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřipustná a řízení o ní bylo zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.
17. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tak nemohou obstát.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. listopadu 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.